

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 256/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **INFORAMA a. s.**, Mlynské Nivy 54, Bratislava, [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Lubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžk 33/2019 z 20. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenom v záhlaví tohto uznesenia. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky, Tomášikova 46, Bratislava (ďalej len „žalovaný“), č. OU-BA-OVBP2-2015/56242/MRV-3 zo 16. júla 2015, ktorým bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľky a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu mestská časť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebný úrad“) č. SU/CS 4462/2015/4/ZST-7 z 15. apríla 2015. Predmetným rozhodnutím stavebného úradu bolo sťažovateľke ako stavebníkovi nariadené odstránenie, resp. uvedenie do pôvodného stavu:

zasypanie výkopovej jamy a výkopových rýh zrealizovaných pravdepodobne na prekládky inžinierskych sietí súvisiacich s tam presne identifikovanou stavbou z dôvodu, že stavebné práce (vyhlbenie výkopovej jamy a rýh) boli zrealizované v čase, keď udelené stavebné povolenie z 28. mája 2009 stratilo platnosť a sťažovateľka nepodala žiadosť o dodatočné povolenie stavby, hoci na to bola stavebným úradom opakovane vyzvaná.

3. V poradí prvý rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 219/2015 z 11. januára 2017, ktorým bola správna žaloba sťažovateľky ako nedôvodná zamietnutá podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), bol na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľky zrušený rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3 Sžk 17/2017 z 24. októbra 2018 a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku konštatoval, že v danom prípade bolo potrebné zodpovedať, či „zasypanie výkopovej jamy a výkopových rýh zrealizovaných pravdepodobne na prekládky inžinierskych sietí súvisiacich so stavbou“ možno kvalifikovať ako odstránenie stavby. Vzhľadom na to, že podľa najvyššieho súdu sa na dotknutom priestore nachádzalo len stavenisko bez prvkov stavebnej konštrukcie, ktoré nemožno považovať za časť stavby ani za začatú stavbu podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), uložil krajskému súdu v ďalšom konaní identifikovať stavebnú konštrukciu, ktorá odôvodňuje právny režim odstraňovania stavby podľa § 88 ods. 6 stavebného zákona, prípadne preskúmať, či právny režim uvedenia staveniska do pôvodného stavu možno podriaďiť pod pojem odstránenie stavby.

4. Po vrátení veci krajský súd rozhodol opätovne o správnej žalobe sťažovateľky rozsudkom č. k. 2 S 184/2018 zo 6. februára 2019, ktorým ju znovu ako nedôvodnú zamietol.

4.1. V odôvodnení sa opätovne zaoberal otázkou platnosti stavebného povolenia z 28. mája 2009 a zopakoval svoj záver, že stavebné povolenie stratilo svoju platnosť po uplynutí dvoch rokov podľa § 67 ods. 2 stavebného zákona, pretože do uvedenej doby sa nezačalo s uskutočnením stavby, a preto sa všetky stavebné práce po strate platnosti stavebného povolenia vykonávali v rozpore so zákonom. V intenciách zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu sa krajský súd zaoberal tým, či uloženie povinnosti sťažovateľke ako stavebníkovi navrátiť vec do pôvodného stavu zasypaním výkopovej jamy a rýh možno subsumovať pod pojem odstránenie stavby, a aplikovať tak na danú vec § 88 stavebného zákona. Vzhľadom na neexistenciu výslovnej právnej úpravy v stavebnom zákone krajský súd, aplikujúc § 25 SSP v spojení s čl. 4 Civilného sporového poriadku, dospel k záveru, že je potrebné analogicky použiť § 88 a § 88a stavebného zákona.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

5.1. Najvyšší súd sa na rozdiel od krajského súdu nestotožnil s použitím analógie v činnosti orgánovej verejnej správy, ale za súladný s čl. 2 ods. 2 ústavy považoval logický výklad *a maiori ad minus*, pričom totožne s krajským súdom zastával názor, že pojem „odstránenie stavby“ podľa § 88 stavebného zákona implicitne zahŕňa aj zasypanie výkopovej jamy a rýh, ktoré predchádzali realizácii (neuskutočnenej) stavby. Ide totiž o uvedenie do pôvodného stavu vrátane povrchovej úpravy pozemku. Napriek tomu, že sa na stavebnom pozemku nenachádzajú stavebné konštrukcie podľa § 43 ods. 1 stavebného zákona, je podľa najvyššieho súdu v prípade absencie iného právneho režimu upraveného stavebným zákonom potrebné pri uvedení staveniska do pôvodného stavu postupovať za použitia predmetného argumentu *a maiori ad minus* pri výklade § 88 ods. 6 písm. a)

stavebného zákona. Ostatné námietky sťažovateľky, ktoré už boli uplatnené v predchádzajúcom konaní a s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal, neboli podľa najvyššieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, preto sa nimi ani nezaoberal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu nasmerovala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po podrobnom opise skutkového stavu namieta, že:

a) najvyšší súd sa stotožnil s nesprávnym výkladom § 67 ods. 2 v spojení s § 43g ods. 1 stavebného zákona aplikovaným krajským súdom, pretože predmetné ustanovenie ukladá stavebníkovi povinnosť začať so stavbou, nie so stavebnými prácami, pričom pojem „stavba“ je pojem podstatne širší ako pojem „stavebné práce“. Zriadenie staveniska je pritom podľa § 43i stavebného zákona potrebné považovať za prvotný akt začatia samotnej stavby, čo znamená, že sťažovateľka v danom prípade jednoznačne začala s realizáciou stavby v lehote dvoch rokov od platnosti stavebného povolenia. Sťažovateľka preto tvrdí, že ak nebolo v konaní spoľahlivo preukázané, že stavebné povolenie stratilo platnosť, nemohli byť splnené ani predpoklady na začatie správneho konania o odstránení stavby podľa § 88 stavebného zákona, ktoré je potom tak, ako aj nadväzujúce správne súdne konanie potrebné považovať za „nezákonné“;

b) napriek tomu, že najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku z 24. októbra 2018 uložil krajskému súdu identifikovať stavebnú konštrukciu, ktorá odôvodňuje režim odstránenia stavby podľa stavebného zákona a krajský súd takýto režim neidentifikoval, najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil napadnutým rozsudkom, v ktorom konštatoval, že odstránenie stavby zahŕňa implicitne aj zasypanie výkopovej jamy a rýh. Najvyšší súd tak podľa sťažovateľky v tej istej veci zaujal „rozdielny právny názor“, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok arbitrárny a zmätočný. Uvedené má za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

8. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy

v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Podstata práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (napr. II. ÚS 153/2018).

11. Neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (II. ÚS 44/03, III. ÚS 314/2018).

12. Obsahom prvej námietky sťažovateľky je tvrdenie o nesprávnej interpretácii § 67 ods. 2 stavebného zákona v spojení s § 43g ods. 1 stavebného zákona krajským súdom, s ktorou sa stotožnil aj najvyšší súd [bod 6 písm. a) tohto uznesenia]. Nesprávnosť výkladu predmetného zákonného ustanovenia vidí sťažovateľka v tom, že najvyšší súd v spojení s krajským súdom považovali udelené stavebné povolenie z 28. mája 2009 za neplatné z dôvodu, že sťažovateľka nezačala do dvoch rokov s realizáciou stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie udelené. Sťažovateľka je naopak presvedčená, že so stavbou bolo jednoznačne začaté, keďže samotné zriadenie staveniska a prípravné stavebné práce je potrebné považovať za uskutočnenie stavby, preto stavebné povolenie nestratilo platnosť, a tak neboli splnené podmienky ani na začatie správneho konania o odstránení stavby, ktoré je z tohto dôvodu rovnako, ako aj správne súdne konanie „nezákonné“.

13. Ako už bolo konštatované, aplikácia a výklad jednotlivých ustanovení tzv. podústavného práva v správnom konaní je vecou správnych orgánov a súdov v rámci správneho súdnictva, pričom ústavnému súdu neprináleží poskytovať výklad právnych predpisov v oblasti verejnej správy, ale má právomoc preskúmať len to, či v konaní neboli porušené ústavne zaručené práva alebo slobody účastníkov konania a či bolo konanie vedené v súlade s ústavnými princípmi. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Z ústavnoprávneho hľadiska teda môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočnú a racionálnu základňu, či právne závery týchto orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný.

14. Ústavný súd vo vzťahu k prvej sťažostnej námietke predovšetkým zohľadnil skutočnosť, že sťažovateľka uvedenú námietku uplatnila už v konaní pred správnymi súdmi, preto sa ústavný súd zameril na posúdenie, či sa s ňou konajúce súdy ústavne súladným spôsobom vysporiadali. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý ústavný súd posudzoval v spojení s prvoinštančným rozsudkom krajského súdu (II. ÚS 78/05, IV. ÚS 372/08), ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd, s ktorého záverom sa najvyšší súd plne stotožnil, podrobne objasnil, že stavebné povolenie z 28. mája 2009 stratilo uplynutím dvoch rokov platnosť podľa § 67 ods. 2 stavebného zákona, pretože do tej doby nebolo začaté s realizáciou stavby, t. j. s vykonaním takých stavebných prác alebo iných prác na stavenisku, ktoré by smerovali k realizácii stavby podľa projektovej dokumentácie. Krajský súd pritom konštatoval, že pri stanovení okamihu začatia stavby je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, charakteru stavby a z toho, akým spôsobom môže byť stavba začatá. V danom prípade boli práce obsiahnuté v stavebnom denníku predloženom právnym predchodcom sťažovateľky považované krajským súdom len za prípravné práce, ktoré musia predchádzať stavebným prácam, pričom iné práce, ktoré by smerovali k začatiu stavby a spočívali by v realizácii konštrukčných prvkov stavby, neboli na stavenisku vykonané (bod 34 rozsudku krajského súdu). Ak teda sťažovateľka po uplynutí platnosti stavebného povolenia realizovala práce v ňom vymedzené, uskutočnila ich podľa krajského súdu v rozpore so zákonom (bod 40 rozsudku krajského súdu).

15. Z uvedeného je zrejmé, že len samotné zriadenie staveniska nepovažovali konajúce súdy za okamih začatia stavby, pričom konfrontácia tohto právneho názoru správnych súdov s ustanovením § 43i ods. 1 stavebného zákona neumožňuje formulovať žiadne pochybnosti o jeho ústavnej udržateľnosti. Z dikcie ustanovenia § 43i ods. 1 stavebného zákona obsahujúceho právnu definíciu staveniska, podľa ktorej je stavenisko priestor určený počas uskutočňovania stavby (okrem iného) na vykonávanie stavebných prác na stavbe, totiž nemožno vyvodiť jednoznačný záver, že už jeho zriadenie je potrebné vyhodnotiť ako začatie stavby tak, ako to tvrdí sťažovateľka v dôvodoch ústavnej sťažnosti.

16. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu ústavný súd súčasne zistil, že sťažovateľka bola opakovane stavebným úradom vyzvaná na podanie žiadosti o dodatočné povolenie stavby podľa § 88a stavebného zákona a keďže na predmetné výzvy sťažovateľka aj napriek právnemu záveru Krajského stavebného úradu v [REDAKOVANÉ] o zániku platnosti stavebného povolenia v právoplatnom rozhodnutí č. A/2012/1712/PLJ z 13. júna 2012 nereagovala relevantným spôsobom a nepredložila stavebnému úradu požadované doklady, stavebný úrad podľa § 88 stavebného zákona nariadil

sťažovateľke uviesť územie dotknuté prácami vykonanými v rozpore so zákonom do pôvodného stavu (bod 41 rozsudku krajského súdu).

17. Ústavný súd tak zastáva názor, že z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ani z rozsudku krajského súdu, pozn.) nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení stavebného zákona, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Sťažovateľka pritom v dôvodoch ústavnej sťažnosti len polemizuje s rozhodnutiami orgánov verejnej správy a správnych súdov v rovine bežného zákona, nesúhlasí s výkladom § 67 stavebného zákona a so skutkovými okolnosťami prípadu zo strany správnych súdov a predostiera vlastný právny názor, ktorý považuje za správny. Len presvedčenie sťažovateľky o tom, že konajúce súdy vyložili právo inak, než zodpovedá jej predstave, však dôvodnosť ústavnej sťažnosti nezakladá. Uvedenú námietku sťažovateľky preto ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

18. Sťažovateľka ďalej najvyššiemu súdu vytýka (druhá námietka), že sa stotožnil s (v poradí druhým) rozsudkom krajského súdu napriek tomu, že krajský súd nepostupoval v intenciách zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu a neidentifikoval žiadnu stavebnú konštrukciu, ktorú by bolo možné podriaďiť pod pojem „odstránenie stavby“. S uvedenou argumentáciou sa však nemožno stotožniť, pretože sťažovateľka v dôvodoch ústavnej sťažnosti cituje len časť vety z odôvodnenia zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu (bod 17). Krajskému súdu síce bola, ako správne uvádza sťažovateľka, výslovne uložená povinnosť, aby po vrátení veci identifikoval stavebnú konštrukciu, ktorá odôvodňuje právny režim odstránenia stavby podľa stavebného zákona, alebo (čo však sťažovateľka opomenula uviesť) aby prípadne preskúmal, či „*právny režim uvedenia staveniska do pôvodného stavu (na ktorom sa nenachádza stavebná konštrukcia) možno podriaďiť pod odstraňovanie stavby*“. Krajský súd sa v ďalšom konaní zaoberal práve tým, či uvedenie staveniska do pôvodného stavu možno subsumovať pod pojem „odstránenie stavby“ podľa § 88 stavebného zákona (body 39 a 40 rozsudku). Hoci sa najvyšší súd nestotožnil s použitím analógie, prisvedčil právnomu názoru krajského súdu, že pojem odstránenie stavby zahŕňa aj zasypanie výkopovej jamy a rýh, a to za použitia argumentu *a maiori ad minus* pri výklade § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona (bod 15 napadnutého rozsudku). Ústavný súd sa preto nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že najvyšší súd zaujal vo vzťahu k tej istej veci rozdielny právny názor, čo by malo za následok arbitrárnosť napadnutého rozsudku.

19. Pre ústavný súd je tak v prerokovanej veci sťažovateľky podstatné, že výklad relevantných právnych predpisov poskytnutý konajúcimi správnymi súdmi nie je ústavne nekonformný a v jeho dôsledku nedošlo k porušeniu ústavne zaručených práv sťažovateľky. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli s ohľadom na zistený skutkový stav zjavne nelogické, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky. Ústavný súd je preto presvedčený, že v posudzovanej veci nie je daný dôvod, aby závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptoval, keďže ich považuje za náležité odôvodnené a presvedčivé.

20. Vzhľadom na to, že v danom prípade ústavný súd nevzhladol žiadne porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by mohlo

viest' k záveru o prijatí ústavnej s'ážnosti na d'alšie konanie, ústavnú s'ážnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. V súvislosti so s'ážovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a ústavne udržateľné. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu, vrátane ich dôvodov a námietok.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy:

22. Pokiaľ ide tú časť ústavnej s'ážnosti, v ktorej s'ážovateľka namieta porušenie základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k porušeniu predmetného základného práva absentuje v ústavnej s'ážnosti akákoľvek relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá je jednou zo zákonných náležitostí ústavnej s'ážnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

23. Z tohto dôvodu bola ústavná s'ážnosť v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitosti ustanovených zákonom.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ážnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami s'ážovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu